

RODOLPH STAWELL

ZÂNE PE CARE LE AM ÎNTÂLNIT

O colecție de povești și legende

Traducere de Mihaela Adina Eros

EDITURA CARTHEMIA
București, 2026

CUPRINS

DEDICAȚIE	5
1. Pasărea Întunericului și Pasărea Soarelui	9
2. Zâna mării și zâna uscatului și gălceava lor	19
3. Petrecerea Prințesei Orhideea	29
4. Norul care nu avea căptușeală	41
5. Zânele care au făcut schimb de locuri	51
6. Făurirea opalului	59
7. Diamantele Păianjenului cel Mare	69
8. Fetița din carte	79
9. O zână în căutarea unui cămin	89
10. Sipetul cu vise	99
11. Zâna care avea doar o aripă	107
12. Băiețelul din oraș	117

PASĂREA ÎNTUNERICULUI ȘI PASĂREA SOARELUI

micuța Agatha trăia pe vremea când castelele erau ceva tot la fel de obișnuit pe lume cum sunt astăzi casele și când existau o mulțime de magicieni oricând dispuși să îi ajute pe oameni să scape de probleme.

Fetița locuia într-un castel aflat pe un deal și înconjurat de o pădure întunecată. Agatha era singură la părinți, nu avea surori sau frați cu care să se joace. Obișnuia să stea la ferestruica din turnul castelului și să privească spre pădure, tânjind să se zbenguie împreună cu alte fete. Dacă ați fi văzut-o, vi s-ar fi părut o persoană tare caraghioasă în rochia ei lungă până la pământ și cu o bonetă strânsă peste bucle.

Seara, abia dacă mai putea zări ceva de la fereastră, dar stătea în continuare acolo și se uita la pădurea întu-

LIBRIS | Vălcov books
necată. Atunci privighetoarea, Pasărea Întunericului, îi cânta și asta o fermeca mai mult decât orice altceva. I se părea că trilul acesteia era plăcut la auz și se întreba de ce era atât de trist.

Seară de seară, fetița cea singură stătea la fereastra turnului ascultând-o pe privighetoare până când simți că îi devenise prietenă. Uneori îi vorbea.

„Cât de mult mi-ar plăcea să zbor pe fereastră și să fiu și eu privighetoare”, spunea ea. „Atunci ne-am juca împreună în pădure și aş avea un glas ca al tău, la fel de dulce și de trist.”

Uneori încerca să cânte, dar își dădu seama că vocea ei nu era nici pe departe ca a privighetorii.

Din zi în zi, fetița devenea tot mai dornică să fie privighetoare, până când ajunse să fie cu gândul la asta tot timpul, deși nu putea să își împlinească dorința. Uneori spera ca buclele să i se transforme în pene; după câteva săptămâni, văzu că buclele ei erau tot din păr blond. Începu să se teamă că n-avea să fie vreodată altceva decât o fetiță.

Într-o zi le-a auzit pe servitoare discutând. Vorbeau despre Înțeleptul, Magicianul, care trăia în peștera întunecată de pe coama dealului și putea face cele mai minunate lucruri. Ele spuneau că nu exista nimic pe lume ce nu putea face. Trebuia doar să îi spui ce îți doreai mai mult și el îți îndeplinea dorința.

„Poate m-ar putea transforma în privighetoare”, s-a gândit Agatha. „O să mă duc să îl întreb.”